

Mary Jo Putney

Menekülés a háremből

Romantikus *Regények*

Mary Jo Putney

Menekülés a háremből

A jó útra tértek testvérisége 3.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Once a Scoundrel

Copyright © 2018 by Mary Jo Putney
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST.
All rights reserved.

Hungarian translation © Bánki Vera
© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
BÁNKI VERA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 245 4

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYŐ ILDIKÓ

Második fejezet

Nagy ütközés rengette meg a hajót, és verte fel álmából Roryt. Az éjszakát eddig a hullámok és a vitorlák hangjai uralták, de azokat puskalövések és kiáltások váltották fel. Jóságos isten, kalóztámadás? A Devoni hölgy békésen hajózott a Földközi-tenger közepén, de a puskaropogás nagyon is valós volt.

A lány dobogó szívvel lecsusszant a felső priccsről. Útitársa, az unokatestvére és barátja, Constance Hollings is megmozdult az alsó ágyon. Ő nehezebben ébredt.

– Mi történt, Rory?

A lány kinézett a kerek hajóablakon, és megpróbálta értelmezni, mit is lát. Összeszorult a gyomra, amikor észrevette, hogy egy alacsony, hosszú gálya orral a Devoni hölgynek ütközött. A támadók faltörő kosa szétzúzta a felső fedélzetet, és összekapcsolta a két hajót. A szkúnerre köteleket, csáklványakat hajítottak, és a fedélzeten hemzsegték a kalózok.

– Kalóztámadás.

Rosszul érezte magát, de folytatta:

– Emlékezz csak, miről beszélgettünk a vacsoránál Roberts kapitánnyal, amikor elindultunk Athénból! Azt kérdezted, mi a teendő, ha kalózok támadják meg a hajót. Ő nevetett, kijelentette, hogy ilyesmi nem történhet meg, de ha mégis, vegyük fel a legdrágább ruháinkat, hogy lássák, értünk érdemes váltságdíjat követelni.

Komor arccal felnyitotta az útiládáját, tapogatva kiválasztott egy selyemruhát, felhúzta az alsóruhájára. Constance felkelt, bekapcsolta hátul a ruhát, aztán ő is egy szép holmi után nézett a ládájában.

Rory felvette a legszebb ékszereit is, aztán leült Constance priccsére, és felhúzta a mindent kibíró magas szárú cipőjét, mert arra gondolt, hogy talán sivatagi homokban kell majd gyalogolnia. Felállt, segített az unokatestvérének, és megjegyezte:

– Magammal viszek néhány dolgot, például a jegyzetfüzeteimet, a ceruzáimat, arra az esetre, ha nem térhetünk vissza a kabinunkba.

Constance egy orvos házában nőtt fel, ő pedig azt mondta:

– Összecsomagolom az elsősegély-felszerelésemet. Talán a harcokban többen megsebesültek.

Rory a vászon útizsákjába a jegyzetkönyvén kívül betette az ékszerdobozát is, és remélte, hogy a kalózokat az jobban érdekli majd, mint a notesz. Aztán széles karimájú kalapot vett fel, és egy hosszú pamutsálát, hogy így óvja a szemét és az arcát a földközi-tengeri erős napsütéstől.

Éppen a vállára lendítette a zsákot, amikor feltépték a kabin ajtaját, és egy díszes öltözetű, turbános kalóz rontott be, akit többen is követtek. Nyers szavakat kiabált, hevesen gesztikulált, nyilván azt parancsolta, hogy menjenek vele és a társaival.

Rory csendesen elindult utána, dobogó szívvel haladt végig a keskeny, sötét folyosón, majd fel a létrán a főfedélzetre. Constance is összeszedte a holmiját, és követte. A holdfényben látszott a csatatér. A Devoni hölgy legénységét szorosan megkötözték, többen meg is sebesültek. Az ilyen kereskedelmi hajókon csak néhány tucat ember szolgál, és Rory mindenkit ismert, Roberts kapitánytól az utolsó hajósínasig.

Constance magában szitkozódott, és elindult a sebesültek felé. Amikor az egyik kalóz megpróbálta megállítani, rávillantotta a szemét, és meglengette a kötszertekercset. A férfi visszalépett, és hagyta, hadd járja a nő a maga útját. Constance letérdelt egy sebesült tengerész mellé, és munkához látott.

Roryt elvezették egy állig felfegyverzett, több réteg színes ruhába öltözött férfihoz, aki turbánt viselt, és egy pompás, prémmel bélelt burgundivörös köpenyt. Ő lehet a kalózgálya kapitánya. Nagy termetű, félelmetes ember volt, a bal arcán egy hosszú forradás hú-

zódott, amely a szakállában tűnt el. A szeme meglepően világos volt, de a sötétségben nem látszott, milyen színű.

Hidegen felmérte a nőt, értékelt a ruhát, az ékszereket, a gyűrűtlen bal kezét és a testet a selyemruha alatt.

– Én Malek kapitány vagyok, a Földközi-tenger ura – bökte ki furcsa francia akcentussal. – Kicsoda maga? Nemes hölgy, vagy egy gazdag kurva?

Rory felszegte az állát, nem volt hajlandó meghunyászkodni.

– Lady Aurora Lawrence vagyok, a hatalmas angol gróf, Lord Lawrence leánya – jelentette ki a lehető legarisztokratikusabb hangján. – Jó váltságdíjat fog fizetni értem, de csak akkor, ha azzal kiváltja az unokatestvéreimet, Lady Constance Hollingst és ennek a hajónak a legénységét is. – Rory a tengerészekre mutatott.

Malek kapitány összevonta a szemöldökét.

– Miért érdekelnék őt ezek a közönséges emberek?

– Az apám köztudottan igazságos ember. Ezek a tengerészek a barátaim, és ragaszkodom hozzá, hogy velem együtt szabaduljanak.

– Maga ragaszkodik... – A férfi gúnyosan felnevetett, és a nő után nyújtotta a kezét...

Rory felriadt, olyan vadul vert a szíve, mint amikor fogságba esett. A támadás óta szüntelenül lidérces álmai voltak. Ha szerencséje volt, felébredt, még mielőtt a kalózok vezére megragadta volna... Nem jutott arra a sorsra, amely a halálnál is rosszabb, de Malek gonoszul összeszorított szájjal, dermedtő hidegvérrel tanulmányozta, mintha csak egy tárgy lenne.

Ő a férfit bámult, és igyekezett leplezni a félelmét. A kalóz végül vonakodva beleegyezett abba, hogy ha a váltságdíj kellően nagy, Roryn és Constance-on kívül elengedi a foglyul ejtett legénységet is. Rory hálás volt ezért az egyezségért, ami azonban a legjobb esetben is csak ideiglenes győzelmet jelentett.

Lemászott a keskeny ágyáról, mezítláb végigment a padló hideg csempéjén; nem akarta felébredtetni Constance-t. Könnyű ruhája lebegett körülötte, amikor kilépett a kis udvarba.

Ezen a késői órán a levegő már kellemesen lehűlt. A holdfényben halványabbak voltak a virágzó bokrok színei, ezüstös fény árasztotta el a szökőkutat, amelynek kedves csobogása esténként álomba ringatta.

A lakhelyük kényelmes volt, a kert bájos, de akkor is egy börtön, és Rorynak az volt az érzése, hogy a falak napról napra egyre szűkebb teret hagynak nekik. Átsétált az udvaron, leült a szökőkút peremére, és az ujjait a vízbe mártotta. A hold karcsú sarló volt az égen, és emlékeztette őt arra, hogy hány hét telt el, amióta a *Devoni hölgyet* elfogták.

Hetekbe, hónapokba telhet, mire berber földről egy váltságdíjkérelem a fogoly családjához érkezik. Aztán újabb hetekre van szükség, amíg a család összeszedi a pénzt, és elküldi a vászast. Malek kapitány növekvő türelmetlenséggel várta, hogy a kért összeg megérkezzen, Rory azonban kételkedett benne, hogy ez meg fog történni.

Megdöbbsent, amikor megtudta Malektől, mennyit kért az ő, Constance és a hajó legénysége kiszabadításáért. Ötvenezer font hatalmas összeg volt, egy nemes család évtizedekig élélhetett belőle. Jóval több volt annál, mint amit a családja megengedhetne magának, még akkor is, ha az apja hajlana arra, hogy kiszabadítsa őt a rabságból – és ebben egyáltalán nem volt biztos.

A legtöbb arisztokrata családnál hasonlóan a Lawrence-ek is megannyi földdel és ingatlannal rendelkeznek, de szegények, ha a rendelkezésükre álló készpénzről van szó. Az apja nem juttathatja koldusbotra a családját az egyik szeszélyes, önféjű lánya kedvéért, akit szeretett ugyan, de aki mindig felmérgeztette. Sohasem értette meg a lánya nyugtalanságát. Rory gyanította, hogy a fogságát olyan bajnak ítéli majd meg, mint amit ő hozott a maga fejére.

Az apja ebben is tévedett. Ha hajlandó lett volna férjhez menni valamelyik jó családból való angol kérőjéhez, ahogyan egy illedelmes ifjú hölgyhöz illik, semmi gondot sem okozott volna a családjának, eltekintve attól, hogy szép csendben megbolondul. Nem a férfiak ellen volt kifogása, de a házasság gon-

dolatát fojtogatónak ítélte. Egyszerűen nem volt alkalmas a házasságra.

Rory elfogadta, hogy az apja nem akarja miatta koldusbotra juttatni a családot, de mégsem szándékozott élete hátralévő részét berber földön, egy háremben tölteni, rabszolgaként. Abból, ahogy Malek kapitány bánt vele, a lány néha arra gondolt, hogy valójában azért kért érte ilyen magas váltságdíjat, mert nem is akarja azt megkapni. Rendszeresen meghívta Roryt a kertjébe vagy a saját kis magánállatkertjébe, beszélgetett vele, figyelmesen tanulmányozta őt. Talán azt latolgatta, hogy érdemes lenne lemondania a vagyonról, csak hogy az ágyasaként megtartsa.

Rory azon gondolkodott, hogy ha erre sor kerülne, vajon mennyi idejébe telne megölni a férfit.

A csobogó víz ugyan elfedte a hangját, de Rory halkan azt mormolta:

– Ha valaha is visszatérek Angliába, tanulmányt írok a hárem életéről, amelyben nincs semmi romantikus vagy vonzó, mert egyszerűen unalmas!

Keleten már világosodott az ég alja, amikor Constance csatlakozott Roryhoz a kútnál. Bár teltebb volt, és a haja aranszőke helyett sötétebb árnyalatban ragyogott, mégis szemmel látható volt a kettejük közti rokoni kötelék és hasonlóság.

Constance Rory elsőfokú unokatestvére volt, de gyermekként nem is találkoztak. Amikor azonban Rory megtudta, hogy Constance megözvegyült, és gyakorlatilag egyetlen fillér nélkül maradt, megkérdezte tőle, nem lenne-e a társa az utazásai alatt.

Constance azonnal igent mondott, és nem csak azért, mert szegény volt. Osztozott Rory abbéli vágyában, hogy távoli földeket ismerhessen meg. Nagyon jól teltek a közös utazások, és közben igazi barátok lettek. Rory arra azonban sohasem gondolt, hogy az ő cselekedetei következtében a barátnője berber rabszolgaságba kerül.

Constance is lekuporodott a szökőkút szélére, és együtt nézték, hogyan vált rózsaszínűre az ég.

– Azt hiszem, kellemesebb lenne ez a hely, ha volna néhány

kis kedvencünk. Egy vagy két macska, esetleg egy kutya. Te melyiket választanád?

– Mindegy. Mindkettőt – mosolygott Rory. – Vagy a miniatűr állatok valamelyikét, amelyeket Malek az állatkertjében tart, hiszen azok kéznél vannak. Talán egy pár imádni való kis kecskét. Gondolod, ha megkérem, megengedi, hogy itt tartsuk őket?

– Annak ellenére, hogy messze földön híres vagy arról, ahogy elbűvölöd a férfiakat, ezt kétlem – mondta Constance, és e pillanatban elhagyta a humorérzéke. – Lehet, hogy kiváltságos foglyok vagyunk, de mégiscsak foglyok.

Rory rávette magát, hogy feltegyen egy kérdést, amit eddig igekezett elkerülni.

– Megbántad, hogy elfogadtad az ajánlatomat? Ha nem tetted volna, most biztonságban élhetnél Angliában.

– Amíg fel nem bukkantak a kalózok, a válasz mi sem lehetett volna egyszerűbb. Ha Angliában élnék, tanítónőként vagy nevelőnőként bizonyára rémes, szegényes életet élnék, és egy fűtetlen padlásszobában vacognék. Csodás dolgokat láttam veled utazgatva. – Constance nagyot sóhajtott. – Gondolod, hogy kijutunk valaha is ebből a kényelmes, de átkozott ketrecből?

– Próbálok nem sokat gondolni erre, mert talán nem örülnék a válasznak. De nem hiszem, hogy örökre itt tartanak bennünket – mondta lassan Rory. – A fogságban töltött idő egy örökkévalóságnak tűnik, de végül is csak pár hónapja vagyunk itt. Valami meg fog változni, és mivel bolondmód optimista vagyok, remélem, hogy jobbra fordul a sorsunk.

– A derűlátásod más, embert próbáló helyzeteken is átsegített bennünket. – Constance lehangoltan szemlélte a nők lakrészét övező magas falakat. – Azon gondolkodom, hogyan kerülhetnénk ki innen, de mindig arra jutok, hogy a saját erőnkből ez nem lehetséges. Még ha meg is másznánk ezeket a falakat, elfognának bennünket, még mielőtt kijutnánk a városból, és sem hajón, sem a sivatagon át nem lennénk képesek elmenekülni.

– A váltságdíjban reménykedhetünk a leginkább, de Malek

félelmetesen sokat kért. Reméljük, hogy talán beéri kevesebbel is – mondta Rory. – Nem bánám, ha olcsó áru lennék, csak innen kijuthassak!

Mindketten nevettek, de Rory titokban attól félt, hogy az apja nem is reagál majd a követelésre. Itt maradnak ebben a purgatóriumban, amíg el nem fogy Malek türelme. Akkor őt és Constance-t eladják, valószínűleg elválnak az útjaik, és gazdag férfiak háremeibe kerülnek. A *Devoni hölgy* legénységét pedig minden bizonnyal bányákba vagy gályákra küldik. Az ilyen rab-szolgákra nem vár hosszú élet.

Nem is akart többet ezen töprengeni, és megkönnyebbült, amikor megérkezett a reggeli. Már a végén jártak a kenyérnek, a gyümölcsnek és a török kávénak, amikor belépett Abla, Malek háremének a vezetője.

A kenyér fűrészporrá vált Rory szájában.

– Ma délelőtt szemrevételezés lesz. Készüljön fel rá!

Rory már többször elviselte ezt a megaláztatást, és megtanulta, hogyan leplezze a gondolatait. – Nemsokára készen lesznek.

Abla leült, mézet csorgatott egy darab kenyérre. Rory és Constance pedig bement a hálószobába. Rory elkeseredett arccal nyitotta fel a ládájukat. Szerencsések voltak, mert az ékszerrek és a fegyverek kivételével megtarthatták csaknem minden holmijukat.

Az európai öltözékek tetején átlátszó selyemfátylak voltak összehajtogatva. Nagyon kis helyet foglaltak el.

Rory levetette a szokásos és persze nem átlátszó ruháját, Constance pedig elkezdte körbetekerni az áttetsző selymekkel. A lány úgy érezte, mintha egy darab marcipán volna, amit gondosan becsomagolnak. Aztán egy hosszú, kék kendővel eltakarta a fejét és az arcát, csak a szeme látszott ki. Végül felvett egy sötét köpenyt, ami eltüntette az egész alakját.

Miközben Constance beburkolta Roryt a köpenybe, megszólalt:

– A váltságdíj hamarosan megérkezik, és szabadok leszünk. Akkor aztán nem kell eltűnnöd több ilyen megaláztatást.

Rory ugyanezt óhajtotta, de megtanulta, hogy elfogadja azt, amin nem változtathatott.

– Nemsokára visszajövök. Ezek a szemlék nem szoktak sokáig tartani.

A kendő alatt összeszorította a száját, kiment az udvarra, ahol Abla várt rá. Elhagyták a nők lakrészét, kívül két izmos őr várt rájuk, akik érdeklődően pillantottak Roryra. Ez arra utalt, hogy nem voltak eunuchok, de semmit sem láthattak a lányból a bő köpeny miatt. Ennek a ruhadarabnak éppen ez volt a rendeltetése.

Az őrök elkísérték őket Malek különleges állatkertjébe, a férfi ugyanis itt szerette lebonyolítani ezeket a bemutatókat. Egzotikus állatokat tartott tágas, magas falakkal körülvett kárákban. Az oroszánok jellegzetes pézsmaillata az egész farsort bejárta. Roryhoz és Constance-hoz hasonlóan szemmel láthatóan az állatok is hozzászoktak a rabsághoz, de nem tűntek különösebben boldognak.

Az állatkert közepén tágas pavilon állt, párnázott ülésekkel és mintás török szőnyegekkel. Két muzsikushalkan zenélt, a zeneszó hangja egybeolvadt a háromszintű szökőkút vizének a csobogásával. Fél tucat szakállas, gazdag öltözetű férfi kelyhekből hűsítőket ivott. Rory megjelenésére abbahagyták a társalgást.

– Ó, értékes sivatagi virágom! – mondta szívélyesen franciául Malek, amikor közeledni látta a lányt. Bizonyosan felfigyelt a dühre Rory tekintetében, de ezen csak jót mulatott. – A barátaim szeretnék látni, valóban olyan szép-e, mint ahogy én állítom. Jöjjön, és igazolja a szavaimat!

Amikor Malek először kényszerítette őt erre a magamutogatásra, Rory őrjöngve ellenállt. A férfi a legnagyobb nyugalommal elővett egy korbácsot. Kijelentette, hogy az unokatestvérén próbálja ki, ha Rory nem engedelmeskedik. A lányt a rosszullet környékezte a gondolatra, így hát beleegyezett, hogy részt vegyen a kért buja bemutatóban.

Szívből azt kívánta, bárcsak megetethetné az oroszánokkal az őt bámuló embereket. Lassan szétnyitotta a köpenyét, és ke-

csesen oldalt lépett, a súlyos anyagból készült palást pedig a földre hullott. Az egybegyűlt férfiak meghökkentek, amikor látták, hogy csak átlátszó selyemfátylakat visel, amelyek szinte nem is rejtették el a testét. Rory úgy viselte el ezt a megaláztatást, hogy valaki másnak képzelte el magát, egy Sába nevű, általa kitalált, nagy hatalmú csábító nőnek, aki az örületbe tudta kergetni a férfiakat.

A zenészek táncritmusra váltottak. Rory elsuhant a férfiak mellett, és a legfelső fátylat a pavilon csempéire ejtette, miközben a szemét szemérmesen lesütötte. Mit szólna az anyja, ha így látná őt táncolni? Malek tánctanárt küldött hozzá, aki érzéki mozdulatokra tanította, amelyek a legkevésbé sem hasonlítottak azokra a táncokra, amelyekre gyermekkorában az itáliai tánctanár oktatta a Lawrence gyerekeket.

Amikor a második fátyol is a csempepadlóra hullt, az egyik szemlélő fojtott hangon kijelentette:

– Érdekes a kék szem, de szeretném látni az arcát és a haját is.

Általában erre csak később került sor, de Malek intésére Rory elkezdte kibogozni a fejkendőjét, és közben a selyemfátylak alatt hullámzó mozdulatokat tett. Amikor az aranyszőke haja kiszabadult a kendő alól, a férfiak hallhatóan felhördültek.

Rory csábítóan megrázta a haját, és levette a kendőt az arcáról. Az egyik férfi a nemi szervét kezdte simogatni, és mohón bámult rá. Rory émelygett ettől a közönséges gesztustól.

Egy másik megszólalt:

– Öreg és túl sovány. – Ez nem azt jelentette, hogy nem tesz neki a nő, hanem így próbálta csökkenteni az árat.

– Nem olyan öreg, és szűz. Megvan benne mindaz a női kellem, amit egy férfi elvárhat – mondta lassan Malek. Láthatóan élvezettel mutogatta értékes foglyát.

– Nem tűnik nagyon engedelmesnek – mondta elgondolkozva egy másik.

– A kezes nők unalmasak – mutatott Malek a lány felé. – E mellett a nő mellett azonban biztosan nem lehet unatkozni.

Rory nagy kísértést érzett, hogy odaugorjon Malekhez, ki-rántsa a törét a tokjából, és megmutassa, mennyire nem viselkedik kezes bárányként. Tudta azonban, hogy a férfi megkéselésének rövid élvezete nem érné meg azt a szenvedést, ami rá és a többi fogolyra várna. Beérte azzal, hogy fenyegetően mosolygott, a fogait is kimutatta. Néhányan láthatóan elkedvetlenedtek, de a többiek érdeklődve bámulták.

Rory a szeme sarkából mozgást észlelt, megfordult, és egy európai férfit pillantott meg, akit két ór kísért a pavilonhoz. Magas volt, széles vállú, barna haját kiszívta a nap. Nyugodt, rendíthetetlen, tapasztalt embernek látszott. Rory azt érezte, hogy ez a férfi bármilyen viharban biztos kikötőt jelenthet.

A jövevény nem nézte az oldalt álló Roryt, csak Malekre figyelt. Mindkét férfi arckifejezése megváltozott. A lány úgy érezte, hogy amikor szót váltottak, felismerték egymást. Valószínűleg megvan a maguk közös története, és amennyire meg tudta ítélni, az nem lehetett túl kellemes.

Amikor az újonnan érkezett férfi Roryra pillantott, a lány valamiféle megrendülést érzelt, amelyet nem tudott azonosítani. A fejében egy hang azt suttogetta: *Ő az.*

Ez az az ember.